

Metsi Metsi trail deel 2

Trail Metsi Metsi / Kruger Park

Uiteindelijk komen we weer bij de Metsi Metsi op een paar honderd meter van ons kamp. We zijn redelijk vermoeid en relaxen iets. Dat verandert plotseling door een geweldig getrompetter van een olifantstier. We zien hem zeer agressief tekeergaan, oren wijd, opgerolde slurf en uitvallen doen naar iets dat we niet kunnen zien. Dit is geen schijnaanval. Dit is serieus. De echte patron van de Afrikaanse bush laat zich gelden. En dan zien we plotseling een grote troep leeuwen op minder dan honderd meter vluchten voor deze patron. Enkele halwas mannetjes doen stoer maar moeten het veld wel ruimen als de olifantstier zijn uitvallen op hen richt. De leeuwen hadden ons allang zien aankomen en verborgen zich voor ons.

Maar nu was hun aandacht geheel voor de olifant en liet onze aanwezigheid ze meer dan koud. Machtig om zo'n moment van intense interactie van zo dichtbij mee te mogen maken. De rangers vertelden ons zelden een dag als deze, met zoveel verschillende ontmoetingen met groot wild, op één dag te hebben meegemaakt. Na de lunch gingen we voldaan een uurtje slapen om klaar te zijn voor de middag trekking. In de tussentijd heb ik een paar uur doorgebracht in de hide.

Er waren op elk moment minimaal vier solitaire olifantstieren te zien. Soms passeerden ze elkaar op enkele meters, zonder enige agressie te vertonen. Eenmaal kwam een stier naar de hide toegelopen en deed daar een show waarbij een mr. Universe presentatie in het niet viel. Hij stond gewoon te poseren op zo'n vijftig meter. Ik voelde mij een voyeur en hij leek het wel te appreciëren.

Plotseling kwam Steve aanrijden met de Nissan. Hij vertelde dat wij een unieke kans hadden die middag te zien hoe wilde honden zouden worden verdoofd voor genetisch onderzoek door vets van het Kruger National Park. Wij wilden graag onze middag-trekking daarvoor inleveren. Onderweg kwamen we midden in een kudde olifanten met jongen -een zogenaemde breeding herd- terecht. Een oude stier was dames aan het selecteren waarmee hij voor nageslacht kon zorgen. Wij hadden haast en hij pikte dat niet. Het bleef bij een schijnaanval en onze 5.000 toeren per minuut, ons schreeuwen en met de handen op de carrosserie van de Nissan slaan, wonnen het van zijn bluf. Dat een zo mooie ervaring in de weg kan staan van een nog mooiere verwachting.

In Kruger zijn er dagen dat een olifant je dag al maakt. Op de plek aangekomen, waar het roedel wilde honden zich in de schaduw van wat sekelbossies aan de middaghitte onttrokken had, kwamen we een Nissan met een open bakkie tegen waarin twee vrouwelijke spotters zaten. Zij stonden in radio contact met het dichtstbijzijnde rest camp Skukuza, waar onze groep de dag ervoor door de rangers was opgehaald en we onze auto's hadden geparkeerd. Het leek nu al veel langer geleden.

De dierenarts met haar assistenten was ook al gearriveerd en reed kleiner wordende rondjes om de sekelbossies om binnen schootsafstand te komen en om de hond te selecteren waarvan genetisch materiaal zou worden afgenomen. De honden bleven lang op hun plaats liggen, maar werden uiteindelijk toch onrustig en begonnen ook rondjes te lopen. De dierenarts koos uiteindelijk het volwassen alfa mannetje en een jong dier. Zodra ze verdoofd waren sprongen de helpers uit de auto en blinddoekten de dieren tegen uitdroging door het zonlicht, terwijl de Nissans de rest van het nieuwsgierig geworden roedel uit de buurt hield. Roofdieren vallen wel eens gewonde soortgenoten aan. Waarschijnlijk omdat ze onbekend gedrag vertonen en daarmee de gedragscodes niet volgen.

Overigens staan wilde honden als sociaal bekend en voeden vaak hun gewonde roedelgenoten die niet meer tot jagen in staat zijn. Zodra de honden in het open bakkie liggen mogen wij onze auto uit en mogen we de honden zelfs aanraken. De vet en haar assistenten gaan aan de gang met het afnemen van bloedmonsters en snijden een stukje oorschelp uit voor genetisch onderzoek. Zij krijgen inspuitingen tegen hondsdolheid en wormen en misschien wel meer. Het is voor onze groep, en een klein gezelschap dat het project financieel ondersteunt, een unieke belevenis. Reguliere toeristen mogen hun auto niet verlaten en missen daardoor de impact van

de fysieke nabijheid. Uren later ruiken wij de honden nog. De wilde hond is een uniek en moedig roofdier met de afmetingen van een ranke, hoog op de poten staande, kleine tot middelgrote hond.

In Kruger leven nog maar ongeveer 350 van deze soort. Ook in de rest van Afrika zijn het er niet meer dan enkele duizenden. De ver van elkaar levende roedels hebben te weinig mogelijkheden tot contact met elkaar. Inteelt leidt tot de uitsterving van de soort. Met het genetisch onderzoek wil men bloedlijnen determineren en door het opzetten van fokprogramma's inteelt voorkomen. Misschien is de soort nog te redden.

Bij het kampvuur deze gedenkwaardige dag nog een doorgesproken en vroeg naar bed. De volgende dag begon alweer om 04.30 uur. Na een goede nachtrust voor mij, Wilma had olifanten gehoord die erg dichtbij takken braken en luidruchtig aten, en een ontbijt om 5.30 te voet vertrokken. Helaas zonder ons vriendinnetje Dini, migraine, die in het totaal verlaten kampje achterbleef. Totaal verlaten omdat de kok ons met de Nissan ergens in de bush zou afzetten en daarna weer naar het kamp zou terugkeren. Een van de rangers, Steve, was opgeroepen omdat zijn vrouw een spoedoperatie moest ondergaan in Nelspruit.

Wij werden afgezet bij de plak waar Harry Wolhuter zo'n honderd jaar geleden een nacht zwaargewond in een boom had doorgebracht en de volgende dag werd gered. Wolhuter en zijn zoon waren bij de eerste rangers die in een gebied binnen wat nu Kruger is regelmatig patrouilles uitvoerden. Harry is beroemd geworden omdat hij een leeuw met zijn mes doodstak terwijl hij door deze leeuw werd voortgesleept. Harry was van zijn paard getrokken door twee mannetjesleeuwen. Hij was, na het doden van de leeuw, in een boom geklommen omdat het tweede mannetje in de buurt bleef. Vanwege deze heldendaad is er een Harry Wolhuter gedenksteen opgericht. Een ander gevolg is dat veel hedendaagse rangers hetzelfde merk en type mes dragen als waarmee Wolhuter de leeuw doodde. De betreffende boom is echter door een bosbrand verbrand en er is nog maar een zielig klein stompje van over.

Het hoogtepunt van deze dag was een grote groep witte neushoorns met een aantal kalveren in verschillende leeftijden. We zagen een watermonitor, een grote lizard, in een boom die over de rivier hing. Toen we te dichtbij kwamen liet hij zich als een blok uit de boom vallen en stuitte via de steile oever het riviertje in, waar hij rondjes ging zwemmen in het ondiepe water. Die avond gingen we per auto naar een plek hoog boven, wat leek, een eindeloze vlakte om met een drankje de zonsondergang mee te maken. Met verrekijkers speurden we de vlakte af en zagen giraffen en rhino's, waarvan een met een kalf bij zich dat zich zo nu en dan als een te uit de kluiten gewassen lam gedroeg. Ons vriendje Fred bezorgde ons een minderwaardigheidscomplex door, met het blote oog, een hyena te spotten die wij uiteindelijk met veel moeite door de verrekijker vaag gewaar werden.

Als troost nog maar een extra glas goed gekoelde Zuid Afrikaanse Chardonnay gedronken van de wel heel toepasselijk genaamde cuvee Rhinofields van het huis Durbanville. De volgende morgen na het ontbijt nog uitgebreid kunnen genieten van voorbijkomende mannetjesolifanten die naar de Metsi Metsi rivier trokken of er net hadden gebaad, een skopsuiltje en de zwarte kakelaar met een nest in ons kamp. Daarna stoven de impala en zebra kuddes ook nog eens in stofwolk uiteen, omdat zij schrokken van een mannetjesleeuw die op honderd meter voor ons kamp langstrok. Een mooi einde van een gedenkwaardig verblijf in Metsi Metsi en terug naar Skukuza om onze auto's op te halen en daar met een lunch afscheid te nemen van onze Duitse metgezellen.

Ivo Lauteslager – November 2007